

ב"ה

פרשת פנחס

ריח ניחוח לה', 'נחת רוח לפני'
במדבר כח, ח.

להשתדל לגרום תענוג להקב"ה

הבעש"ט עוד בהיותו ילד קטן, היה רגיל לחזור ולשנן מה שלמד ב"חדר", וכדי שלא יפריעוהו, היה נוהג לילך לשדה וליער, ושם היה חוזר עניני התורה שלמד בחדר. וכאשר שאלוהו: היתכן שילד קטן לא מפחד להיות לבדו ביער ובשדה? – השיב, שזוכר תמיד מה שצוה עליו אביו, שאין לו לפחד משום דבר, אלא רק מהקב"ה לבדו.

כאשר זוכרים שנמצאים תמיד עם הקב"ה – אין מתייראים משום דבר, גם כאשר נמצאים לבד בשדה וביער. וענין זה מאפשר גם לזכור תמיד את האהבה להקב"ה, ואת היראה והפחד מכל הדברים שאינם מוצאים-חן בעיני הקב"ה.

ובזה ניתוסף עוד פרט וענין: יש כאלה שמסתפקים במה שלומדים, כך, שאלו שהקב"ה חנן אותם במוח ולב טובים יותר, אינם צריכים להתייגע כל כך, כי גם ללא יגיעה יכולים לידע כל מה שיודעים חבריהם בכיתה.

ועל זה באה ההוראה מסיפור אודות... הצמח צדק – שעוד בהיותו ילד, שאל אותו זקנו, אדמו"ר הזקן, אם רצונו שיעניק לו במתנה הבנה בתורה, כך, שלא יצטרך להתייגע, והשיב הצמח צדק, שרצונו ללמוד תורה מתוך יגיעה בכל כשרונותיו וחריצותו.^[1]

ומזה למדים, שמי שיש לו הבנה וכשרונות יותר טובים, אינו יוצא ידי חובתו ואינו ממלא את הציפיות שתולים בו – כל זמן שאינו מתייגע בכל כשרונותיו, כפי שראוי להתייגע עבור אדם שאוהבים אותו, ועל אחת כמה וכמה – להבדיל כביכול – עבור הקב"ה, אבינו שבשמים, אביו של כל אחד מישראל.

כאשר כל אחד מתייגע לפי כחותיו במלוא המדה – אזי ממלא מה שנדרש ממנו, ואז מצליח ועולה מכתה אחת לכתה גבוהה יותר, כולל גם – במדת חשיבותו אצל הקב"ה, כיון שמילא כל מה שנדרש ממנו.

...אך כיצד יכולים לבוא ללימוד התורה באופן כזה, שגם לאחרי שמבינים מה שלומדים בחומש, במשנה,

בגמרא ובשאר ספרים, ישתדלו להתאמץ ולהבין יותר, וביתר חיות וחום?

הנה על זה ישנו הביאור של אדמו"ר מהר"ש – ^[21]בנו של הצמח צדק שהיה הנשיא לאחריו – שעבודת השם צריכה להיות מתוך ידיעה שהעיקר הוא עשיית המצוה ולימוד התורה, ולא השכר שיקבלו לאחרי זה בגן-עדן ובעולם-הבא, בהסבירו את החילוק שביניהם – שהתענוג שבגן עדן ובעולם הבא הוא התענוג של האדם, ואילו עצם הפעולה דלימוד התורה וקיום המצוה (על ידי ילד או מבוגר) הוא התענוג של הקב"ה, והרי מובן שהתענוג של הקב"ה הוא נעלה הרבה יותר מאשר התענוג שיכול להיות אצל האדם (ילד או מבוגר).

ובזה יובן גם הסיפור שאירע עם הבעל שם טוב, ^[3]שפעם התפלל להקב"ה ודרש ממנו לברך יהודי, ואף שהלה לא היה ראוי לברכה זו, הרי כיון שהבעש"ט דרש זאת בתוקף, ומעומק נשמתו, נעתרו לבקשתו, אבל אחר כך אמרו לו, שכיון שידע שהלה אינו ראוי לכך, ואף על פי כן דרש זאת, מבלי הבט על כך שזהו נגד סדר העולם, לכן מענישים אותו שלא יהיה לו עולם-הבא. והשיב הבעש"ט, שהוא שמח על כך, כי, בידעו שלא יהיה לו עולם-הבא, יוכל מעתה לעבוד את הקב"ה לשמו בלבד, כדי לגרום תענוג להקב"ה, שזהו ענין נעלה הרבה יותר מאשר התענוג של האדם (כנזכר לעיל).

וכאשר הולכים בדרך זו, שכללות ההנהגה היא כדי לגרום תענוג להקב"ה – הרי, כיון שהקב"ה נמצא בכל מקום, הנה בכל מקום שנמצאים, בישיבה או ב"קעמפ", או בשדה וביער, ישנה תמיד האפשרות לגרום תענוג להקב"ה, דכיון שזהו מקום שבו נמצא הקב"ה, הרי בודאי יכולים למצוא שם אפשרות לעשות איזה דבר שעל ידו יגרמו תענוג להקב"ה.

וזהו גם תוכן הסיפור אודות כבוד קדושת אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע – ^[4]שהיה הנשיא לאחריו אדמו"ר מהר"ש – שבהיותו פעם בוינה, בריחוק רב ממקום מגוריו, הרי אף שסיבת נסיעתו לשם היתה לצורך רפואתו על ידי הרופאים, הנה לאחרי זה אמר שרצונו לנסוע לעיירה רחוקה מוינה, וקודם נסיעתו הלך לחנות וקנה בגדים ומצרכים נוספים, ונסע לעיירה נדחת, ונכנס לבית שבו דרה אלמנה עם שתי בנותיה, והשאיר שם את כל

הבגדים שקנה, וגם סכום כסף, ואמר, שזהו עבור "הכנסת כלה", שעל ידי הבגדים והכסף יוכלו לערוך חתונה, אשר, עד אז נמנע הדבר, כיון שלא היה כסף לאלמנה עבור צרכי החתונה.

כלומר: בעיירה נדחת, בריחוק אלפי קילומטרים ממקום מגוריו, מצא אדמו"ר נשמתו עדן אפשרות כיצד לגרום תענוג להקב"ה, ובשביל זה הלך בעצמו לערוך קניות, ונסע דרך רחוקה, כדי שנערה עניה, כלה עניה, תוכל לערוך חתונתה.

...וזהו גם הלימוד עבור כל אחד מאתנו: בכל מקום שנמצאים, צריכים תמיד להפש – ואז ימצאו – כיצד לעשות דבר טוב שעל ידו יגרמו תענוג להקב"ה.

ועל ידי הנהגה כזו תגדלו להיות ותהיו כפי שילדי ישראל צריכים להיות – שכל אחד מהם נקרא "חייל" בה"חיל" ו"צבא" של הקב"ה.

קטע משיחת ט"ו תמוז, רשימת השומעים בלתי מוגה.
תו"מ ה'תש"כ ח"ב ע' 243.

[1] ראה גם אג"ק חיל"א ע' רסט. תו"מ חט"ו ע' 15. וש"נ.

[2] המשך וככה תרל"ז פ"ב.

[3] ראה "סיפורי חסידים" (לרש"י זעווין), מועדים ע' 262. וראה גם תו"מ חכ"ז ע' 334. וש"נ.

[4] ראה "רשימות" חוברת צד ע' 5 ואילך. וש"נ.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולעי"נ הרב גבריאל נח זוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"י ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צבי"ה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה